

THÈME

Je me trouvais à Florence vers la fin de l'été, la plus belle saison pour voir Florence. J'avais du temps, de l'argent, de bonnes lettres de recommandation, et alors j'étais un jeune homme de belle humeur, ne demandant pas mieux que de s'amuser. Je m'installai sur le Long-Arno, je louai une calèche et je me laissai aller à cette douce vie florentine qui a tant de charme pour l'étranger. Le matin, j'allais visiter quelque église, quelque palais ou quelque galerie tout à mon aise, sans me presser, ne voulant pas me donner cette indigestion de chefs-d'œuvre qui, en Italie, fait venir aux touristes trop hâtifs la nausée de l'art. Puis je déjeunais au café Doney, d'une tasse de café à la glace, fumais quelques cigares, parcourais les journaux et rentrais chez moi faire la sieste.

D'après, *La Morte amoureuse*, Gautier.

VERSION

גם בלי לפקוח עיניים היא חשה איך הרחוב נחצה לשניים, לא לאורכו או לרוחבו, אלא בין הרחוב שהיה לפני שהיא שרה לבין הרחוב שאחרי. כזו תחושה ברורה וחד-משמעית יש לה, וביטחון מלא בעצמה. היא לא צריכה להביט. העור שלה מרגיש: אנשים נעצרים לאט במקומם, וחלקם מסתובבים וחוזרים בהיסוס למקום שממנו מגיע הקול. עומדים. מקשיבים. שוכחים את עצמם לקולה.

כמובן, יש רבים שאינם מתעכבים ואפילו אינם מבחינים שמהו השתנה ברחוב. הם הולכים, הם חוזרים, הם טרודים ומרי פנים. באחת התנויות מייללת אועקה. קבצנית עוברת עם עגלת-ילדים עתיקה שגלגליה שורקים. גם מנקה החלונות, על הסולם, בחלון הקומה השנייה של ה'ברגר קינג', לא מפסיק את תנועות העיגול שלו. ובכל-זאת, מדי רגע מצטרף עוד אדם למעגל שסביבה, שורה אחת כבר עוטפת אותה, ועוד שורה נאספת, ותמר מרגישה שהיא בתוך חיבוק כפול. המעגל נע בתנועה לא מורגשת ולא מודעת, כמו יצור ענק בעל עשרות רגליים.

דויד גרוסמן-מישהו לרוץ אתו